

l e g i r

Pedro

m i r a r

Almodóvar

c o m p r e n d r e

Caballero

veure viure estimar llegir mirar comprendre sentir

Pedro Almodóvar Caballero

Considerava Marcel Duchamp que el seu art era viure i que cada segon, cada respiració, és una obra que no està inscrita enlloc, que no és ni visual ni cerebral i, tot i això, existeix, una espècie de constant eufòria. També pensava que, l'erotisme, estava molt més a prop de la vida i que era el veritable mitjà per treure a la llum les coses que s'ocultaven. Podríem extrapolar-ho perfectament a les obres del cineasta manxec. Al genial artista francès li agradava la paraula "creure", perquè quan algú diu "sé", no se sap, es creu. Ell creia que l'art és l'única forma d'activitat per la qual l'ésser humà com a tal es manifesta com veritable individu i que, només gràcies a ella, pot superar l'estadi animal perquè l'art és una sortida a regions a on no dominen ni el temps ni l'espai. Per a ell, viure és creure. Doncs bé, aquest és el propòsit de la mostra: **comprende i viure** a Pedro Almodóvar Caballero. Ja es deixa entreveure l'objectiu en el títol però, també, amaga paral·lelament un enfocament personal a la relació de qui us escriu aquestes línies amb Pedro Almodóvar, a qui, fa pocs anys, va redescobrir. És important subratllar aquesta última paraula. Tots, d'una manera o altra, i de forma més o menys remarcable, hem tingut algun contacte o apropament a la seva obra i/o persona. Per això, aquesta humil exposició tracta de retrobaments, de redescobrir la seva vida i obra: per uns, curiositats, per d'altres, emocions profundes. I és que, amb qualsevol de les seves creacions, succeeix el mateix que amb *Le Grand Verre* de Duchamp: necessita una *Boîte Verte*, és a dir, d'un acompanyament. Definitivament, no es pot **llegir** a Pedro sense **mirar** a Almodóvar. Tampoc es pot **mirar** a Almodóvar sense **llegir** a Pedro. I, ni molt menys, es pot **veure** a Pedro Almodóvar sense **estimar** a Caballero. Només, conjuntament, podrem difuminar realitat i ficció, captar els matisos, els detalls, trobar en la particularitat allò universal. Només així, conjuntament, potser, podrem **sentir** la seva ànima. Almenys és el que jo crec. Recordeu: viure és creure.

David Montero López

sinopsi

Exposició de la col·lecció particular de David Montero sobre Pedro Almodóvar Caballero que donarà el tret de sortida als cicles de Cinefòrum del 2019 organitzats per l'Associació Vitraris.

programació

Divendres 15 de febrer

21h Visita guiada

21.30h Projectió i Cinefòrum de "La ley del deseo"

Teatre Casino La Unió de Vidreres (Girona)

Tots els actes són gratuïts i oberts a tothom

Hi haurà un petit refrigeri per a tots els assistents

organitzen

Associació Vitraris i David Montero

col·labora

Ajuntament de Vidreres

info i contacte

David Montero / davidmonterolopez@hotmail.com - Instagram & Twitter @dml_82

Vitraris – Resp. Carles Puig / cpuigpanosa@hotmail.com - www.vitraris.cat

#sentiralmodovar

#feelalmodovar

pedro almodóvar caballero

Neix a Calzada de Calatrava, província de Ciudad Real, partit judicial d'Almagro i Arquebisbat de Toledo, en els anys cinquanta.

Als vuit anys, emigra amb la seva família a Extremadura. Allà estudia el Batxillerat Elemental i Superior, amb els Pares Salesians i els Franciscans.

La seva mala educació religiosa només li va ensenyar a perdre la fe en Déu. Per aquesta època, a Càceres, comença a anar al cinema, compulsivament.

Als divuit anys s'instal·la a Madrid, només, sense família i sense diners, però amb un projecte molt concret: estudiar i fer cinema. Impossible matricular-se a l'Escola Oficial de Cinema, Franco acabava de tancar-la. Ja que no pot aprendre el llenguatge (la forma), decideix aprendre el fons, i es dedica a viure. Són finals dels 60, malgrat la dictadura, Madrid suposa per a un adolescent provincià la ciutat de la cultura i la llibertat.

Treballa en múltiples i esporàdics treballs, però no pot comprar-se la seva primera cambra de super8 fins a aconseguir una ocupació "seriosa" en la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya. Roman dotze anys com a auxiliar administratiu.

Aquests anys suposen la seva veritable formació. Al matí (des de molt aviat) està en contacte amb una classe social que d'una altra manera no hauria conegut tan a fons: la classe mitjana espanyola en l'inici de l'època del consum. Els seus drames i les seves misèries. Tot un filó per a un futur narrador. A la tarda-nit escriu, estima, fa teatre amb el grup *Los Goliardos*, roda pel·lícules en super8 mm.

Col·labora amb diferents revistes underground. Escriu relats, alguns es publiquen. És membre d'un grup punk-rock paròdic, *Almodóvar i Mcnamara*, etc.

Té la sort que l'estrena de la seva primera pel·lícula en cinemes comercials coincideixi amb el naixement de la democràcia espanyola. Després d'any i mig d'atzarós rodatge en 16 mm., estrena el 1980 "*Pepi, Luci, Bom...*". A partir d'aquest moment, el cinema es converteix en la seva segona naturalesa. Escriu i dirigeix. I viu, prou per a poder continuar inventant-se històries que estiguin vives.

Les seves pel·lícules s'estrenen als cinemes de tot el món.

filmografía

- **Pepi, Luci, Bom y otras chicas del montón**
- **Laberinto de pasiones**
- **Entre tinieblas**
- **¿Qué he hecho yo para merecer esto?**
- **Matador**
- **La ley del deseo**
- **Mujeres al borde de un ataque de nervios**
- **¡Átame!**
- **Tacones lejanos**
- **Kika**
- **La flor de mi secreto**
- **Carne Trémula**
- **Todo sobre mi madre**
- **Hable con ella**
- **La mala educación**
- **Volver**
- **Los abrazos rotos**
- **La piel que habito**
- **Los amantes pasajeros**
- **Julieta**
- **Dolor y Gloria**